

השבת של רבי נחמן מברסלב

לזכרון נצח מורינו ר' ישראל דב בער אדסר בן ר' אייזיק שלמה זיצ"א
טוב להדיד ולפיך נַחַם נַחַם מְאוֹמֵן לַלְלוֹת לְכָל הַיּוֹצֵאוֹת

שמחת תורה

אוצר היראה
צדיק, וע"ד

והם תוכו לרגליך ישא מדברותך ...
עיקר הבקשה שצריך כל אחד לבקש, הוא שיזכה להכלל בהשיבה הקדושה של צדיקי אמת שעוסקים שם בהלמוד הקדוש של אמונתו, וזה בחינת **אחת שאלתי מאת ה' אותה אבקש שבתי בבית ה' כל ימי חיי**, כי שם עיקר בית ה'.

נצריכין לכתת רגלין מעיר לעיר ומדוד לדוד ולישב בסכות ואהלים, ולחפש ולבקש ולדרש כל כך עד שיזכה לבא להשיבה הקדושה הנ"ל, שעוסקין שם בלמוד האמת, להמשיך אמונה הקדושה בלב כל אחד ואחד, שזה עיקר כלל כל התורה הקדושה, כמו **שנאמר כל מצוותיך אמונה**.

וגם הצדיק האמת, שהוא הרבי האמתי, שהוא **הראש ישיבה**, מעוצם אהבתו את ישראל אינו יכול לישב גם כן בקביעות בבית ישיבתו, רק הוא **מכתת רגליו ומטלטל עצמו בדרכים לפעמים**, בכדי לקבץ ולאסוף את הנאמני ארץ לשבת עמו, אותם שאין ביכולתם לבא אל ביתו. וגם יש שאין יודעין ממנו כלל, וגם הם מתגעגעים וחותרים ומבקשים את ה' ומשתוקקים לזכות לאמונתו הקדושה בשלמות, והצדיק האמת צופה וסוכה ומסתכל מרחוק עליהם, **ובעבורם הוא מכתת רגליו**, כדי לעורר הנפשות ולהודיעם אמתת למודו הקדוש, כדי שיתקרבו כולם אל האמת והאמונה, בבחינת **עיני בנאמני ארץ לשבת עמדי**. ועל ידי שהם מטלטלים עצמם לבקש את השיבה הקדושה, וגם הצדיק ראש הישיבה והגלוים אליו מטלטלים גם כן להסתכל על המתגעגעים לזה, על ידי זה זוכים להתועד יחד, ואז נכללין גם הם בכלל הישיבה הקדושה.

וכן אותם שכבר זכו להתקרב אל הצדיק ולהכלל בתוך הישיבה הקדושה הזאת, צריכים הם גם כן לכתת רגליהם לפעמים, בשביל להאיר הלמוד הקדוש בעולם ולאסוף ולקבץ עוד אנשים רבים אל הישיבה הקדושה הזאת, בבחינה שאמרו רבותינו ז"ל **והם תכו לרגליך**, אלו תלמידי חכמים שמכתתים רגליהם וכי ללמד תורה שעיקרה אמונה כנ"ל.

וזה **ישא מדברותיו**, כמו הסרטורים והמשרתים הנאמנים שיש אצל החנוונים הגדולים, שנושאים כמה מיני סחורות בשוק, וכל מי שלבו הפץ לקנות סחורה יפה, הם מזרזין עצמן ומגליו להם הסחורה מתוך המכסה והחפוי שעליה, ומראין להם ומפארין את הסחורה בעיניהם, כדי לזרזם לקנות סחורה אצלם, ואומרים להם: הביטו וראו בעיניכם ומששו בידכם, כמה יפה וטובה הסחורה הזאת ביפי והדור וחזוק וכי'.

כמו כן התלמידי חכמים אמתיים, העוסקים בלמודים הקדושים שקבלו מרבם, **חֲדוּשֵׁי תוֹרָה**

נפלאים ונוראים מאד שמביאין את האדם לקיום התורה ולאמונה שלימה, הם מכתתים רגליהם מדוד לדוד וכי ונושאים הדברי תורה הקדושה, בבחינת **ישא מדברותיך**. וכל החפץ באמת בלי ליצנות, הם מראין ומגלין לו, ואומרים לו: הבט וראה בעיניך נפלאות קדושת הסחורה הזאת, מה טובה ומה יפיה והדרה, וכמה היא מצלחת להאדם הצלחה אמיתית ונצחית לחיי עולם.

ולא ידע איש ...

(אוצר היראה - צדיק - נ"ג)
הצדיק האמת הוא בחינת משה, ובמשה נאמר **ולא ידע איש את קבורתו**, ואמרו רבותינו ז"ל: אפילו משה בעצמו לא ידע.

וזה בחינת תכלית הביטול אל אור האין סוף שזכה משה. וכמו כן זוכה כל צדיק האמת לפי בחינתו לבחינת ביטול אל האור אין סוף בשעת הסתלקותו. וכשבאין על קברו ומשתטחין עליו אזי נכללין בו, ועל ידי זה **נכללין עם נפש הצדיק בהאור אין סוף**, שזה בחינת תכלית העולם הבא ששם כולו אחד כולו טוב, עד שהרע נתבטל לגמרי. ועל ידי זה נתכפרין כל העוונות.

ועל כן מקום קבורת הצדיק הוא בחינת ארץ ישראל כמובא. כי שם בארץ ישראל עיקר מקום הדביקות והביטול אל אור האין סוף (עין ארץ ישראל אות י"ט). ועל כן מי שזוכה להתדבקות רוחא ברוחא, יכול לזכות להשגות גדולות על ידי ההשתטחות על קברי הצדיקים. כי על ידי הרשימה שששאר מבחינת הביטול שזוכין על ידי ההשתטחות, על ידי זה זוכין להשגת התורה.

אך אפילו מי שאינו בר הכי ואינו יודע לאדבקה רוחא ברוחא וכי, אף על פי כן נעשה כל זה ממילא על ידי שבא על קברי הצדיקים **אמתיים** ונכלל בהם באמת ובלב שלם, על ידי רבי התפלות ותחינות ובקשות שמרבין להתפלל שם, ולפרש שיחתו שם, כל אחד ואחד כפי אשר ידע את נגעי לבבו באמת, ומבקש ומשתוקק ומתגעגע לשוב לה' יתברך באמת, ולהיות כרצונו יתברך וכרצון הצדיקים אמתיים, על ידי זה הוא נכלל בהם, ועל ידי זה הוא נכלל באין סוף שנעל ידי זה נתבטל כל הרע וזוכין לכל טוב (ברכת הריח הלכה ג' אות ט').

לקוטי מוהר"ן

חלק ב'
תורה קט"ז

סיפר שהיה לו התחזקות גדול בעבודתו, ולא הניח עצמו לבלבל כלל. ודרכו היה, שהיה בורר לו איזהו דרך ישרה איך להתנהג בעבודת השם, והתחיל להתנהג באלו ההנהגות ובאותו הדרך, שבחר לו והיה מתנהג באלו ההנהגות איזה זמן, וכל מה שהיו באים עליו מחשבות אחרות לבלבלו מהנהגה זאת ולהתנהג בדרך אחר, לא היה שומע לאלו המחשבות כלל, והיה דוחה את אלו המחשבות מדעתו, ולא הניחם לכנס בדעתו כלל, רק היה חזק ואמיץ

מעשה מקאפצין פאשא

כוכבי אור ספורים נפלאים ג'

פעם אחת היה אצל המלך התוגר איש אחד מאחינו בני ישראל שהיה חשוב בעיניו מאד, מכל שרי המלוכה אשר לו, ויאהבהו אהבה גדולה ועצומה מאד, יותר מכל שרי המלוכה אשר לו. ובכל יום ויום, היה קורא אותו לביתו להשתעשע עמו יחד. ויקנאו בו שרי המלוכה, וחשבו מחשבות להעליל עליו לפני המלך, ויאבדוהו מן העולם. והיה ביניהם פאשא אחד, שהיה נקרא קאפצין פאשא, ששנאתו להישראל הזה היתה גדולה יותר מכל השרים. ולפני הישראל, הראה עצמו כאוהב לו, ובכל יום חשב מחשבות חפצו שיצליח בידו למצא עליו איזה עלילה לפני המלך. פעם אחת, בא הפאשא הנ"ל להישראל הנ"ל, והתחיל לדבר עמו בערמה, ויספר לו באשר שהיה אצל המלך, ושמע מפיו איך שהוא אוהב אותך, אך יש לו יסורים מדבר אחד, כי כשאתה בא לפניו לדבר אתו אינו יכול לסבול ריח פיך, כי הוא מרגיש ריח רע נודף מפוך, והוא אינו יכול להיות בלעדיך, ויש לו יסורים גדולים מזה, לזאת עצתי כי בכל עת שתבוא לפני המלך, תאחז מטפחת עם בשמים לפני פיך, כדי שלא ירגיש המלך הריח הרע מפוך, כי הבשמים יבטלו הריח רע למען לא תבאש בעיני המלך. והישראל הנ"ל מחמת תמימותו האמין לדבריו, ונסכם בדעתו לעשות כן.

אחר כך, הלך הפאשא הנ"ל אל המלך, ויספר לו כי שמע מהישראל הנ"ל, שאמר שיש לו יסורים גדולים, כי בכל עת שמדבר עם המלך מרגיש ריח רע יוצא מפי המלך, על כן נסכם עצתו כשיבוא לדבר עמך, אדוני המלך, יאחז מטפחת עם בשמים נגד פיו, כדי שלא ירגיש ריח רע מפי המלך, וזה לך האות כי כנים דברי, כי למחר כאשר יבא לדבר עמך תראה בעיניך שיאחז את המטפחת נגד פיו. כששמע זאת המלך, נתכעס מאד, ואמר לו: כשאראה אשר כנים דברייך אז אאבד אותו מן העולם.

בדעתו מאד, והיה הולך ומתנהג בדרך שבוחר לו איזה זמן. אך אחר כך, בהמשך הזמן, אחר כמה שבועות, חזר ובא על דעתו איזה מחשבות, שצריך להתנהג בדרך אחר; ואז, אחר שכבר עבר זמן ארוך, אז ישב עצמו ובחר לו איזה דרך וסדר אחר, כפי שהיה נראה לו אז, אבל לא הניח עצמו לבלבל בכל פעם מעבודה לעבודה ומדרך זה לדרך אחר, רק היה חזק לילך בדרך אחד זמן גדול כנייל.

סיפורי מעשיות

מבוערי עניי (10) המשך

**** רבינו הקדוש הלביש סודות הגבוהים שבתורה במעשיות האלו, לעורר אותנו משנתנו, ליראת שמים ולכל טוב, כשנקרא אותם ****
... בתוך כך, בא השני. והיה רץ גם כן לשם, ואמרו לו, שכבר היא משודכת, ולא השגיח על זה ואמר שאף על פי כן יש לו דבר שיגיד לה שבדאי יפעל, ובא והגיד שירו וסידר כל המקומות הנ"ל כסדר, וגם נתן עוד סימן יותב. ושאלה אותו, מאיין יודע הראשון ולהגיד האמת לא טוב לפניו, ואמר שאינו יודע ונפלא בעינייה מאד, ועמדה משתומם, כי גם הראשון סיפר המקומות ומאיין יתוודע לאדם סימנים הללו? אך אף על פי כן נראה בעינייה, שזה השני הוא בן גילה, מאחר שראתה בו, שסיפר כסדר וכו' כנ"ל, והראשון, אפשר על פי חכמת השיר בא לו זאת, שהזכיר אלו המקומות, אך נשארה עומדת...

מכתב

מספר אבי הנחל ב' מכתב ע"ז

ה' יתברך יעלה וירומם מזלכם והצלחתכם למעלה למעלה, בזה ובבא. בשבוע שעברה קיבלתי בשורת שלומכם הטוב, והיה לי למשיבת נפש שזכית למצוה כזו שאין לה שיעור, אך באמת ה' יודע את לבי עדיין אין שמחתי בשלימות, כי אולי אתה עושה מאמץ יותר מכוונך... אני מתפלל שתזכה לקיים המצוה מעושר וכל טוב, וה' יתברך ירומם מזלכם וקרן הצלחתכם למעלה למעלה, בזה ובבא, זה לי כמה ימים שאני חולה לא עליכם על שפעת, וסובל מכאב ראש חזק, וברוך ה' היום הוקל לי קצת בחסדי ה'...

שיחות הרן

מספר שיחות הר"ן אות מ"ד

בענין השם של אדם. השם הוא דבר גדול מאד, ודיבר הרבה מזה. גם דיבר עמנו מענין הפסוקים שנוהגין לומר קודם יהיו לרצון המתחילין ומסימין באותיות של שמו, ואמר שידוע לבאר כל השמות של אותן שעמדו סביבו היכן הם רומזים, וביותר מרבי שמעון דיבר הרבה. שמעון היא צרוף עוין מ"ש, ולא רצה לבאר באור הדבר ואמר שצרוף הנ"ל זהו ממש כל ענינו ובחינתו של רבי שמעון. זה רבי שמעון היה אחד מתלמידי החשובים, ואמר שאל תטעה אם אמר לך היכן אתה מרמז, שגם אדם אחר ששמו כשמוך אחיזתו גם כן שם, אל תאמר כן ומכלל דבריו הבנו שכל אחד כפי ענינו ומדרגתו ובחינתו כן יש לו איזה צרוף ורמז, והוא יודע כל זה היטב לאמתו. אמר שצרופי אותיות גדול מאד ואמר שהתורה שלו, גדולה אך במקום שהוא צריך להשתמש עם צרופי אותיות הוא גדול ביותר.

והנה ישראל הנ"ל בא ביום מחר לפני המלך, ויאחז המטפחת נגד פיו כאשר יעץ לו הפאשא, כי האמין לדבריו. והמלך כשראה זאת ויוכח לדעת כי כנים הם דברי הפאשא, תכף כתב מכתב כדברים האלה, כאשר יבא האיש המוסר כתב זה לפניכם, תשליכו אותו תכף לכבשן האש אשר כל חייבי מיתות נשרפים שם. והמלך חתם את המכתב בחותמו, ואמר לזה האיש: אבקש שמהו שיתות בעצמן תביא את המכתב הזה להאיש שונתב על [האדרעס] הכתבת שהוא במקום פלוני. והישראלי הנ"ל לקח המכתב, והבטיח למלך אשר יעשה כדבריו. ולא ידע מה כתוב בו והלך לביתו. והנה זה האיש ישראל הנ"ל, היה מחזיק מאד במצוה למול ילדי ישראל, ובכל עת שכבדוהו במצות חתוך, לא פנה אל שום מניעה שהיה לו כי המצוה היתה יקרה בעיניו מאד. ואז באותו היום שהיה צריך לנסוע למסור המכתב מהמלך למקום אשר נשלח, וה' אשר חפץ להציל ידידו הנאמן, סבב שבה אחד מכפר אחד וכבדו שיע עמו להכפר ולמול את בנו. ומחמת כי דרכו היה לבלי להניח את המצוה הזאת בשום אופן, התחיל לחשוב: מה אעשה לצווי המלך בדבר מכתבו. וסבב ה' שבה לנגדו הפאשא הנ"ל. ויספר להפאשא שהיה אצל המלך, והמלך מסר לו מכתב שימסרהו להאיש שנשלח לו, והיום הזמין לו ה' מצוות חתוך, ודרכי לבלי להניח את המצוה הזאת בשום אופן, על כן אני מבקש ממך שתיתקח את המכתב ותוליך אותו לשם. והנה הפאשא הנ"ל שמח מאד, כי עתה יוכל להלשין עליו עוד לפני המלך, כי לא עשה רצון המלך עם המכתב. ויקח הפאשא המכתב מידו ומסרו לזה האיש שנשלח אליו. וזה היה ממונה לשרף החייבי מיתות של המלך, ותכף חטף את הפאשא הנ"ל וזרק אותו לתוך כבשן האש ונשרף, כאשר מגיע משפטו על פי ה' מידה כנגד מידה.

והנה הישראלי לא ידע כלל מהנ"ל שנעשה לו, למחר חזר ובא לפני המלך. וכשראה אותו המלך תמה מאד, ואמר לו: העוד לא מסרת את המכתב שנתתי בידך להאיש הנ"ל? השיב לו: אדוני המלך את המכתב מסרתי לקאפצין פאשא הנ"ל, שהוא ימסרנה להאיש, יען כי ה' יתברך הזמין לי מצוות חתוך, ודרכי לבלי להניח את המצוה הזאת. אז הבין המלך הלא דבר הוא שישרף זה הפאשא שהלשין עליו לפניו. ושאל המלך תכף את האיש, מה זה שאתה אווז מטפחת עם בשמים נגד פיך בעת שאתה מדבר עמי. השיב לו שהפאשא נתן לו עצה הזאת, כי אמר לי ששמע ממך שאינך יכול לסבול ריח פי. אז ספר לו המלך איך שהפאשא הלשין עליו לפניו שאמרת לו שאינך יכול לסבול ריח פי, ועל כן תאחז מטפחת עם בשמים שלא תרגיש ריח רע מפי. ויספר לו המלך מה שהיה כתוב בהמכתב שנתן לו, ואמר לו: עתה אני יודע אשר ה' השליט בארץ אשר מציל ידידו מכל רע, ולהפאשא הנ"ל כאשר זמם לעשות בך, כן נעשה לו, וישב לו ה' גמולו בראשו. ומאז והלאה נתגדל בחשיבותו בעיני המלך יותר מכל השרים אשר אתו, והיה חשוב ויקר בעיניו מאד מאד.

תפילה

לקוטי תפילות ב' ה' סימן קל"ו

... ובזכות קדושת שמיני עצרת הקדוש, תזכנו לתיקון המשפט דקדושה, ועל ידי זה תצילנו תמיד מפגם הברית וממקרה לילה, חס ושלום, ותהיה הטיפה הקדושה נקלטת ונעצרת בקדושה גדולה כרצונך הטוב, ולא תהא נשחתת, חס ושלום, לעולם. ותשמרנו ותצילנו מרבנים ודיינים שאינם הגונים, ותבטל כחם וממשלתם מן העולם. חוסה עלינו כרוב רחמך, וזכנו שיהיה לנו ולכל ישראל רבנים ודיינים כשרים שיעמידו הדת על תלו, וידונו דין אמת לאמתו, באופן שנזכה לתיקון המשפט באמת, ונזכה לתיקון הברית בשלמות בכל הבחינות באמת כרצונך הטוב.

רחם עלינו למען שמך, ומלא כל משאלותינו לטובה, אם כננים אם כעבדים אם כננים רחמנו כרחם אב על בנים, ואם כעבדים עינינו לך תלויות, עד שתחננו ותוציא כאור משפטנו איום קדוש...

התבודדות

אוצא היראה התבודדות, מ'

כל התורה שאדם לומד היא באה בתוך התפילה ומתחדשת שם. ועל כן מי שרוצה לזכות בחיים אמתיים, צריך שניהם: עסק התורה והתפילה, כי הם מאירין זה לזה ומחזקין זה את זה; וזה אפילו כשהתורה שעוסק בה אין לה שייכות בפשיטת עם התפילה, כגון כשלומד דיני ממונות, ואחר כך מתפלל על שמירת הברית וכיוצא; ומכל שכן כשאדם זוכה לעשות תפילה מהתורה בעצמה שעוסק בה, שאז התורה והתפילה הם אחדות גמור ביותר ומחזקין זה את זה ומאירין זה לזה ביותר ויותר.

ועל כן ענין זה לעשות מתורות תפלות יקר מאד מאד ונעשה מזה שעשועים גדולים למעלה שאין דוגמתם.

עצות

עצות המבוארות סוכות, י"ב-י"ג

ענין הושענא רבה ושמחת תורה מבואר בלקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ע"ד בתורה רומה על השמים.

שמיני עצרת הוא בחינת תיקון המשפט. היינו המשפט שאדם עורך לעצמו, ומתבונן היטב אם הוא נוהג כהוגן בכל מידותיו ומעשיו. גם ההודאה במשפט ה', היינו האמונה האמתית שה' יתברך נוהג בצדק ובישר בכל משפטיו והנהגותיו, והאמונה שכל מה שה' יתברך מסבב עם האדם הוא בודאי לטובה גדולה בגשמיות וברוחניות, זה עיקר תיקון המשפט. כך מבואר בלקוטי הלכות, הלכות ראש חודש, הלכה ו' סעיף י"א. ועל ידי זה זוכים לתיקון הברית.

אחינו בית ישראל
זמן הגאולה קרוב מאד

עלוניים חננס מערכת:
050-948183 (מאיר)

ספרים במחיר הקרן:
02-5829086 (מיכאל)

ת.ד. 13271 ירושלים 91131
תרומות: דואר מס' 7-2255-89